

ТОП СПОРТ

Т ОП СПОРТ продължава рубриката си "Хроника на падението". Тя е посветена на отбори с традиции и знаменити мигове в родния футбол, които сега определено не заемат полагащото им се място според историята. Тази седмица трилогията е посветена на Чепинец (Велинград).

В първата част, авторът Иво Тасев представя звездните мигове на отбора в края на 70-те години.

Динко Дерменджиев

През въпросната кампания 1977/1978, в която велинградчани са в Южната "Б" група, те започват похода си към славата с победа 4:2 на 1/32-финалите над Ботев (Ихтиман). Както е известно, тогава Купата на Съветската армия има статут на трофей на страната и носителят му играе в евротурнира за КНК.

На 1/6-финалите Чепинец пак вкарва 4 гола - този път за победата с 4:3 над великотърновския Етър. На осминафиналите съперник е Сливан. Мачът се играе на стадиона в Чирпан. Момчетата на Борис Чолев повеждат с 1:0. Мачът обаче е прекратен заради ексцесии от страна на футболистите и феновете на Сливен.

На терена се заформя масов бой. Футболната федерация на България решава да присъди служебна победа 4:0 в полза на Чепинец. Сливналии, които по това време са в

"А" група, пък са изхвърлени за период от 5 години от турнира за Купата на Съветската армия.

Така идва сблъсъкът с Левски на четвъртфиналите. "Сините" са действащ носител на трофея. На 12 юни 1977 г. Левски (тогава като Левски-Спартак) побеждава 2:1 Локо (Сф).

Но това въобще не стряска храбреците на Чолев. Знаковото е, че двубоят е на 18 февруари 1978-а - в навечерието на Деня на Апостола и в неговия град.

Да, двубоят с Левски е в Карлово. Както преди време един от героите на Чепинец - Димитър Муртин, разказа пред вестник "Темпо", е имало уговорка двата тима заедно да поднесат венци пред паметника на Васил Левски в 11,00 по случай Деня на обесването му.

"Сините" закъснели с близо час по думите на ветерана. Самият мач, който се играе пред пълни трибуни, и то с фенове от Велинград, обаче показва на столичани, че няма защо да бъдат високомерни. Левски повежда с гол на Иван Тишански, а Чепинец изравнява чрез местната легенда Никола Сестримски.

В продълженията до нов гол не се стига, а при дузпите тимът на Чолев печели с 4:2. Вратарят на Чепинец Филипов спасява две дузпи на Левски. Последното попадение от бялата точка, което праща съотборниците му на историческия полуфинал, е дело на друг местен ас - Орлин Кадъов.

На полуфинала в София велинградчани трябва да се изправят срещу другия колос на българския футбол - ЦСКА. Макар че за първи път играят на осветление, футболистите на Чепинец се държат повече достойно - редовното време завършва 0:0. В 117-та минута - три преди края на добавеното време, Божил Колев извежда ЦСКА напред от дузпа. В последните секунди обаче Орлин Кадъов изравнява от фаул.

Този път момчетата на Борис Чолев, обявен за футболен треньор №1 на Велинград за 20-и век, нямат късмет при 11-метровите удари и отпадат след 3:4. Те обаче си извоюват запазено място в историята. Чепинец става вторият тим от "Б" група, който е отстранил действащия носител на Купата на Съветската армия в лицето на Левски.

Борис Чолев

През сезон 1964/1965 това са направили първи футболистите на Лъсков. На 1/16-финалите тогава ямболии изхвърлят също с дузпи Славия - 4:0 след 0:0 в редовното време.

Следващия сезон - 1978/1979 пък е знаменателен за Чепинец по отношение на първенството. От 13-ото място в крайното класиране за 1978-а се изстрелва на 3-ото година по-късно. Това става под ръководството на една от митологичните фигури в родния футбол - Динко Дерменджиев. През 78-а Чико е изиграл бенефисния си мач, с който на 37 години слага край на състезателната си кариера в Ботев. Става така, че тъкмо във Велинград той започва с треньорството.

"Още от 1971-а аз вече бях наясно, че ще продължа с треньорството - започва със спомените си за "Топспорт" Дерменджиев. - Бях на специализация в Германия, започвах да следвам ВИФ (б. а. сега Национална спортна академия), бях играещ помощник на Добри Ненов в Ботев, тогава Тракия. Когато изиграх бенефиса си, полковник Янков от АФД Тракия ми предложи да се пробвам във Велинград. Съгласих се.

Взех три момчета от Ботев да карат военната си служба в Чепинец - Трифон Пачев, Румен Юруков и Жоро Мачкански. За жалост се разминах с Орлин Кадъов, който пък отиде в Пловдив - в Локомотив. Но трябва да отбележа, че Никола Сестримски бе със статута на местен Бог. Той беше дясно крило, изключително бърз и техничен.

Във Велинград направихме много хубав отбор. Завършихме на трето място, с равни точки с Димитровград - по 44. Първи стана Миньор (Перник), който влезе в "А" група, като се откъсна напред - с 50 точки. Но Чепинец би два пъти Миньор - и във Велинград, и в Перник. Което за мен си беше постижение.

Въобще Велинград бе първият ми и най-романтичен период като треньор. После се върнах и поех Ботев. Предложиха ми първо да бъда помощник на многоуважавания Добромир Ташков. Но аз бях натрупал самочувствие в Чепинец и отсякох, че искам оттук нататък да бъда само старши треньор. От Ботев ми казаха "Добре, помисли дали можеш да се справиш сам". Преспях една нощ и казах "Да". В същото време Ташков избра предложение от Мароко".

А Чепинец е на гребена на еуфорията, след като е останал в подстъпите на заветната "А" група...

Източник: **Иво Тасев**, [TOP SPORT.BG](#)

Целият материал в [TOP SPORT.BG](#) може да прочетете [ТУК](#) .